

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA ve věci žalobce: **Ředitelství silnic a dálnic ČR**, se sídlem Na Pankráci 546/56, Praha 4, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem třída Kapitána Jaroše 7, Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 10. 2015, č. j. ÚOHS-R180,187/2014/VZ-34132/2015/321/IPs,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

Rozhodnutím předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 19. 10. 2015, č. j. ÚOHS-R180,187/2014/VZ-34132/2015/321/IPs, byly podle § 152 odst. 5 písm. b) v návaznosti na § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“) zamítnuty rozklady žalobce a města Dubí a potvrzeno

rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 21. 5. 2014, č. j. ÚOHS-S150/2014/VZ-10686/2014/521/VČe (dále též „prvostupňové rozhodnutí“).

Žalovaný prvostupňovým rozhodnutím rozhodl, že se žalobce spolu s městem Dubí dopustili správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění účinném do 30. 9. 2016 (dále též „zákon o veřejných zakázkách“) tím, že při zadávání veřejné zakázky I/8 OK Dubí I nedodrželi postup stanovený v § 71 odst. 4 v návaznosti na § 6 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách, když neprovedli otevírání obálek s nabídkami všech uchazečů ihned po uplynutí lhůty pro podání nabídek, a umožnili otevírání obálek s nabídkami ve dvou časových termínech, což nebylo v souladu se zásadou transparentnosti. Za spáchání předmětného správního deliktu byla žalobci vyměřena pokuta ve výši 200.000 Kč a městu Dubí pokuta ve výši 50.000 Kč.

II. Obsah žaloby

Žalobce se domáhá zrušení správních rozhodnutí obou stupňů a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Napadené rozhodnutí je podle něj nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a nezákonné, neboť spočívá na nesprávném věcném posouzení a aplikaci ustanovení, která na daný případ nedopadají. Nedostatečně zjištěný skutkový stav v otázce pochybností o možné manipulaci s nabídkou vybraného uchazeče byl následně nesprávně posouzen, když bylo ustanovení § 71 odst. 4 zákona o veřejných zakázkách týkající se včasnosti zahájení otevírání obálek aplikováno na samotný průběh. Tím došlo k zaměnění dvou odlišných pojmů a to zahájení otevírání obálek a samotného procesu otevírání obálek. Nelze podřadit průběh otevírání obálek, který se konal nadvakrát v rozsahu tří dní, pod nezahájení otevírání obálek ihned. Nelze dovodit jen z dvoufázovosti otevírání obálek porušení transparentnosti zadávacího řízení. Napadené rozhodnutí se nijak nezabývá nemanipulováním s poslední nabídkou, jejím uložením v trezoru žalobce a neporušením jejího povrchu. Nelze tedy z nedoložené domněnky o porušení zásady transparentnosti dozvat její porušení. Nic také na tom nemění fakt, že obálka s nabídkou, která byla otevřena při druhém kole nabídek, vyhrála celé zadávací řízení. Jedná se opět jen o domněnku, neboť vybraný zájemce nebyl ani přítomen u prvního otevírání obálek. Závěru z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 6. 2012, č. j. 7 Afs 31/2012-55 (všechna zde citovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz), který citoval předseda žalovaného, že k porušení zásady transparentnosti *postačí, že okolnosti případu vzbuzují odůvodněnou pochybnost*, si je žalobce vědom, ovšem poukazuje na nepřiléhavost k danému případu, neboť se nejednalo o výběr nabídky losem. Dále brojí proti shledání vinným ze spáchání správního deliktu, když nebyly naplněny všechny znaky skutkové podstaty. Nelze se spokojit s tím, že byl pravděpodobně spáchán, což je v rozporu se zásadou *in dubio pro reo* a zásadou materiální pravdy. Při vyčíslení výše uložené sankce nebylo přihlédnuto k závažnosti, způsobu, následkům a k okolnostem, za nichž byl delikt spáchán. Stanovení pokuty je nedostatečně odůvodněné a ve svém výsledku nepřezkoumatelné. Konzistentně také neodpovídá rozhodovací praxi žalovaného a jím uděleným pokutám v případech porušení zásady transparentnosti.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření nad rámec svého rozhodnutí uvedl, že aplikoval na nastalý skutkový stav správné ustanovení zákona (§ 71 odst. 4 zákona o veřejných zakázkách), neboť tím, že žalobce stanovil lhůtu pro podání nabídek na 2. 10. 2012 do 9.00 hod. a obálka vybraného uchazeče byla otevřena 4. 10. 2012, nelze mít předmětné ustanovení za naplněné. Neztotožňuje se s žalobcovým výkladem předmětného ustanovení, že by mělo upravovat jen zahájení otevírání obálek. Akt otevírání obálek je jedinečný a neopakovatelný a smyslem ustanovení není stanovení pouhého zahájení, ale také celého procesu otevírání obálek. Nebyl povinen zkoumat, jak bylo s konkrétní obálkou nakládáno, neboť samotný postup dvoukolovosti otevírání obálek a výhry poslední otevřené vzbuzuje důvodné pochybnosti o transparentnosti řízení. Není také povinen prokazovat manipulaci s obálkou, nýbrž postačuje kvalifikovaná pochybnost, přičemž pro dopuštění se správního deliktu právnickou osobou postačuje, když je jeho spáchání konstatováno [§ 120 odst. 1 písm. a) zákona o veřejných zakázkách]. K určení výše sankce uvádí, že její výši řádně odůvodnil. Žalobcem uvedená rozhodnutí nejsou srovnatelná s nastalou situací.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s. ř. s.“), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Po přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí dospěl soud k závěru, že **žaloba není důvodná**.

Žalobce předně namítá v obecné rovině nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí spočívající v nedostatku důvodů a nepřihlédnutí ke všem podkladům rozhodnutí.

Žalovaný při rozhodování vycházel zejména z obsahu dokumentace o veřejné zakázce a vyjádření žalobce ze dne 27. 8. 2013 a 14. 3. 2014. Žalobcem nebyly označeny další důkazy a žalovaný zhodnotil podklady za dostatečné. Předseda žalovaného pak vycházel z týchž podkladů a v napadeném rozhodnutí se vyjádřil ke všem námitkám obsaženým v rozkladu. Z jeho odůvodnění je patrný racionální myšlenkový postup, který má oporu v zákonném ustanovení a je v souladu se zjištěným skutkovým stavem. Zdejší soud proto nemůže přisvědčit námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Z obsahu správního spisu ani z námitek žalobce nevyplývá žádný podklad, který by byl nezbytný pro rozhodnutí ve věci samé a který by žalovaný, resp. jeho předseda, opomenul. Stejně tak nelze mít za to, že by napadené rozhodnutí bylo nedostatečně odůvodněno.

Dále žalobce namítá, že na postup během otevírání obálek nemohlo být aplikováno ustanovení § 71 odst. 4 zákona o veřejných zakázkách, které se vztahuje pouze na zahájení

otevírání obálek. Vedle toho tvrdí, že k porušení tohoto ustanovení, stejně jako porušení zásady transparentnosti (§ 6 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách) nedošlo, neboť obě porušení jsou pouze hypotetická (s obálkou vybraného uchazeče nebylo manipulováno) a napadené rozhodnutí je tak v rozporu se zásadou *in dubio pro reo*.

Tyto námitky nejsou důvodné.

Ustanovení § 6 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách zakotvuje zadavateli povinnost dodržovat při postupu podle tohoto zákona zásady transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace.

Ustanovení § 71 odst. 4 zákona o veřejných zakázkách stanovuje, že zadavatel ani komise nesmí otevřít obálku před uplynutím lhůty pro podání nabídek, přičemž otevírání obálek musí být zahájeno ihned po uplynutí lhůty pro podání nabídek.

Podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona o veřejných zakázkách se zadavatel dopustí správního deliktu tím, že nedodrží postup stanovený tímto zákonem pro zadání veřejné zakázky, přičemž tím podstatně ovlivnil nebo mohl ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, a uzavře smlouvu na veřejnou zakázku.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce provedl otevírání obálek uchazečů dvoufázově (pět obálek bylo otevřeno 2. 10. 2012 a šestá obálka dne 4. 10. 2012). Důvodem byla dle tvrzení žalobce skutečnost, že se zaměstnankyně žalobce dopustila administrativního pochybení, když včas nepředala šestou obálku uchazeče (který se posléze stal vybraným uchazečem) hodnotící komisi. Žalobce proto uspořádal druhé kolo otevírání obálek, v rámci kterého otevřel zbývající nabídku.

Zdejší soud ve shodě se žalovaným shledává, že popsany postup (rozložení otevírání obálek do dlouhého časového úseku, respektive rozdělení tohoto procesu do dvou kol) je v rozporu jak s § 71 odst. 4 zákona o veřejných zakázkách, tak se zásadou transparentnosti dle § 6 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách.

Předně nelze přisvědčit námitce, že by se § 71 odst. 4 zákona o veřejných zakázkách vztahoval pouze na zahájení otevírání obálek a nikoliv již na samotný proces otevírání obálek. K takovému závěru by bylo možné dojít pouze čistě textualistickým výkladem, který ovšem zcela opomíjí smysl daného ustanovení. Kromě toho je nutno dané ustanovení také vykládat v souladu se základními zásadami, jimiž se proces zadávání veřejných zakázek řídí a které jsou vyjádřeny v § 6 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách. Tyto zásady plní dvojí funkci. V první řadě působí přímo na zadavatele tím, že pro něj představují konkrétní povinnost, kterou musí při jednotlivých úkonech v rámci zákona o veřejných zakázkách dodržovat. V druhé řadě je však na ně nutno stále pohlížet jako na právní zásady, které dotváří smysl a účel zákona a v jejichž světle musejí být interpretována jednotlivá ustanovení zákona o veřejných zakázkách.

Smyslem pravidla zakotveného v § 71 odst. 4 zákona o veřejných zakázkách je podle názoru soudu zakotvit takový postup otevírání obálek, který bude minimalizovat jakékoliv

možnosti manipulace s obálkami. Zejména jde o vyloučení možnosti, že se s obsahem obálek seznámí možný uchazeč, který by následně podal nabídku vlastní, uzpůsobenou nabídkám ostatních uchazečů. Obálky proto mají být otevírány ihned po uplynutí lhůty pro podávání nabídek, a to za přítomnosti uchazečů.

Aby byl popsáný smysl zákona naplněn, logicky nestačí pouhé zahájení procesu otevírání obálek ihned po uplynutí lhůty pro podávání nabídek. Mohl-li by zadavatel vést následný proces otevírání obálek libovolně dlouho, případně jej rozdělovat do dílčích časových úseků s tím, že v mezidobí by obálky odejmul jakékoliv kontrole uchazečů, bylo by zcela lhostejné, že k samotnému zahájení otevírání došlo ihned. Pravidlo regulující pouze zahájení tohoto procesu a nikoliv jeho průběh by prakticky nebylo vůbec způsobilé naplnit výše popsáný smysl zákona.

Ustanovení § 71 odst. 4 zákona o veřejných zakázkách je proto podle názoru soudu nutno interpretovat tak, že celý proces otevírání obálek musí proběhnout ihned po uplynutí lhůty pro podání nabídek. Tento závěr podporuje také interpretace citovaného ustanovení ve světle zásad transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace. Skutečnost, že uchazeči mají možnost podílet se na kontrole toho, že nedochází k manipulaci s obálkami v průběhu celého procesu otevírání obálek, je jednou z garancí transparentnosti zadávacího řízení, která eliminuje byť jen potenciální možnost, že by některý z uchazečů mohl být zvýhodněn. Uložení obálky, která byla otevírána s dvoudenním zpožděním, do trezoru, tuto garanci nemůže poskytnout. Ani svědectví či jiné důkazy svědčící o tom, že s obálkou nebylo manipulováno, nemůže takovou možnost zcela, bez jakýchkoliv pochybností, vyloučit.

Výkladem pojmu transparentnost se podrobně zabýval Nejvyšší správní soud například ve svém rozsudku ze dne 15. 9. 2010, č. j. 1 Afs 45/2010 - 159 (č. 2189/2011 Sb. NSS). Svůj výklad opřel mimo jiné o judikaturu Soudního dvora (zejména rozsudky ve věcech C-324/98, *Telaustria Verlags GmbH a Telefonadress GmbH proti Telekom Austria AG*, Sb. rozh. s. I-10745, bod 62; a C-324/07, *Coditel Brabant SA proti Commune d'Uccle a Région de Bruxelles-Capitale*, Sb. rozh. s. I-8457, bod 25). Uzavřel přitom, že „*podmínkou dodržení zásady transparentnosti je tedy průběh zadávacího řízení takovým způsobem, který se navenek jeví jako férový a řádný. Motivy jednotlivých osob participujících na výběru zájemců o veřejnou zakázku (ať již budou tyto motivy plně zákonné, dané pouhou neschopností navenek působit férově a řádně, event. nezákonné, nebo snad dokonce kriminální) jsou v tomto ohledu pro posouzení porušení zásady transparentnosti irelevantní. Porušení zásady transparentnosti nastává nezávisle na tom, zda se podaří prokázat konkrétní porušení některé konkrétní zákonné povinnosti. Tyto úvahy platí tím spíše v případě, kdy se přistoupí k losování, protože losování je úkon ze své povahy nepřezkoumatelný.*“

Z těchto závěrů, které se rozhodně neomezují pouze na případy losování, vycházel Nejvyšší správní soud také v rozsudku ze dne 20. 6. 2012, č. j. 7 Afs 31/2012-55, v němž konstatoval, že „*posouzení transparentnosti losování v žádném případě nespočívá v dokazování, zda došlo při losování k manipulaci či nikoliv. Pro porušení zásady transparentnosti postačí, že okolnosti případu vzbuzují odůvodněnou pochybnost o férovosti průběhu losování. K tomu může dojít i v případě, že k žádné manipulaci nedošlo.*“ Ani tyto závěry proto nelze chápat jako úzce omezené pro případy losování. Zásada transparentnosti se

uplatní pro všechny kroky zadavatele. Nelze proto souhlasit se žalobcem, že by citovaný rozsudek byl pro projednávanou věc nepřijatelný. Jak z tohoto rozsudku mimo jiné vyplývá, je zcela lhostejné, zda k možné manipulaci došlo. Podstatné je, zda zadavatel učinil kroky, které snižují průhlednost zadávacího řízení a v jejichž důsledku je zadávací řízení méně čitelné a kontrolovatelné (srov. též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 9. 2010, č. j. 1 Afs 45/2010 – 159, ze dne 30. 10. 2012, č. j. 1 Afs 60/2012 – 31, ze dne 25. 11. 2015, č. j. 2 Afs 174/2015 – 45, ze dne 7. 12. 2016, č. j. 6 As 86/2016 – 23, nebo ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Afs 182/2016 – 41). A přesně o takový případ se jedná v případě, kdy je některá z obálek otevírána až s výrazným časovým odstupem, kterým dva dny bezesporu jsou.

Jistě nelze vyloučit manipulaci s obálkami ani při dodržení pravidla o otevírání obálek ihned po uplynutí lhůty pro podání nabídek. Toto pravidlo ovšem manipulaci výrazně eliminuje a tím poskytuje značnou garanci naplnění transparentnosti zadávacího řízení. A podle názoru soudu se pro dodržení zásady transparentnosti jedná o pravidlo zcela zásadní. Na jeho dodržování je proto nutno trvat i přesto, že neposkytuje garanci absolutní. Ostatně takovou garanci nemůže poskytnout prakticky žádné pravidlo zakotvené s cílem zaručit transparentnost zadávacího řízení. Žalobce se proto nemůže vyvinít poukazem na skutečnost, že ani v případě dodržování uvedeného pravidla by manipulace s obálkami nebyla vyloučena.

Stejně tak nelze přisvědčit argumentaci žalovaného, že mu nebylo prokázáno protiprávní jednání, neboť se jedná pouze o domněnky, a napadené rozhodnutí tak porušuje zásadu *in dubio pro reo* či zásadu materiální pravdy. Žalobce zde opomíjí skutečnost, že skutková podstata správního deliktu, z jehož spáchání byl uznán vinným, nespočívá v manipulování s obálkami. Žádné takové jednání nebylo žalobci žalovaným vytýkáno. Skutková podstata deliktu spočívá v porušení pravidla pro otevírání obálek (tj. porušení § 71 odst. 4 zákona o veřejných zakázkách) a porušení zásady transparentnosti (tj. porušení § 6 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách). Jak přitom mimo jiné potvrzuje výše citovaná judikatura, k porušení zásady transparentnosti není podstatné, zda došlo v rámci zadávacího řízení k manipulaci, která vedla k výběru jiné nabídky, než která by zvítězila v případě řádného zadávacího řízení. Důležité je, že existuje potenciální (nikoliv zcela iracionální) možnost, že by k takové manipulaci mohlo dojít. Totéž platí pro dodržování ostatních pravidel pro zadávací řízení. Postačuje, že v důsledku porušení těchto pravidel vyvstává být jen pochybnost o férovosti zadávacího řízení. Jak § 120 odst. 1 písm. a) zákona o veřejných zakázkách výslovně uvádí, pro naplnění skutkové podstaty tohoto deliktu postačuje, že zadavatel svým postupem v rozporu se zákonem mohl ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky. Jedná se tedy o delikt ohrožovací. Jinými slovy nemusí být prokazováno ovlivnění výsledku zadávacího řízení, postačí samotná pochybnost o takovém ovlivnění. Nelze pak dovozovat, že by tato pouhá pochybnost s ohledem na zásadu *in dubio pro reo* nestačila. Porušení § 6 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách a § 71 odst. 4 zákona o veřejných zakázkách bylo podle názoru soudu jednoznačně prokázáno. Možnost ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky byla také jednoznačně prokázána. S ohledem na povahu protiprávního jednání žalobce totiž rozhodně nelze vyloučit, že s obálkou vítězného uchazeče nebylo manipulováno a že nemohl být výsledek zadávacího řízení odlišný.

Poukazuje-li žalobce na jiný případ, kdy žalovaný neshledal možné ovlivnění zadávacího řízení, byly-li obálky uloženy v trezoru, pak tento případ rozhodně nemohl založit

legitimní očekávání žalobce, že v této věci bude postupováno obdobně. Jednak žalobce poukazuje na jediný případ, nikoliv na ustálenou správní praxi, která by mohla žalovaného na základě § 2 odst. 4 správního řádu zavazovat, jednak byly skutkové okolnosti v daném případě odlišné (nedošlo k dvoukolovému otevírání obálek).

Žalobce dalšími námitkami brojí proti výši uložené sankce, respektive nedostatečnosti jejího odůvodnění. Ani těmto námitkám nelze přisvědčit.

Ustanovení § 120 odst. 2 písm. a) zákona o veřejných zakázkách stanovuje rozsah možné pokuty za správní delikt dle odstavce 1 písm. a) do 10 % ceny zakázky, nebo do 20 000 000 Kč, nelze-li celkovou cenu veřejné zakázky zjistit.

Podle § 121 odst. 2 věty první zákona o veřejných zakázkách se při určení výměry pokuty přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán.

Předseda žalovaného se v odůvodnění výše sankce ztotožnil s odůvodněním žalovaného, které je obsaženo zejména v bodech 48 – 57 jeho rozhodnutí. Žalovaný zejména vážil skutečnosti porušení základní zásady zadávacího řízení, následek nemožnosti přezkoumání postupu při otevírání obálek zadavateli, velikost žalobce a jeho četné zkušenosti se zadávacími řízeními spolu i s jeho ekonomickou situací.

Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 15. 2. 2017, č. j. 6 As 214/2016 – 33 uvedl, že *„ukládání sankcí a její výše je věcí správního uvážení, jehož přezkum je soudně omezen (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 1. 2015, č. j. 1 Azs 200/2014 - 27), neboť zákon v takovém případě správnímu orgánu stanoví pouze mantinely pro jeho rozhodování. Nelze tak dovodit, že ukládání sankce je věcí jednoduchého matematického postupu, kdy se sečtou jednotlivé prvky mající vždy a za všech okolností stejnou hodnotu a váhu v jednotlivé věci, a to i s přihlédnutím k základním zásadám činnosti správních orgánů dle § 2 a násl. správního řádu.“* Tento závěr je plně v souladu s dosavadní judikaturou. Lze například poukázat na rozsudek ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012 - 36, v němž Nejvyšší správní soud shrnul, že *„ukládání pokut za správní delikty se děje ve sféře volného správního uvážení (diskrečního práva) správního orgánu, tedy v zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z více možných řešení, které zákon dovoluje. Na rozdíl od posuzování otázek zákonnosti, jimiž se soud musí při posuzování správní věci k žalobní námitce zabývat, je oblast správní diskrece soudní kontrole prakticky uzavřena. Podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkoumání při hodnocení zákonnosti rozhodnutí lze jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení, vybočil-li z nich nebo volné uvážení zneužil. Není však v pravomoci správního soudu, aby vstoupil do role správního orgánu a položil na místo správního uvážení uvážení soudcovské a sám rozhodl, jaká pokuta by měla být uložena. [...] Z judikatury Nejvyššího správního soudu přitom vyplývá, že při posuzování zákonnosti uložené sankce správní soud k žalobní námitce přezkoumá, zda správní orgán při stanovení výše sankce zohlednil všechna zákonem stanovená kritéria, zda jeho úvahy o výši pokuty jsou racionální, ucelené, koherentní a v souladu se zásadami logiky, zda správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení nebo jej nezneužil, ale rovněž, zda uložená pokuta není likvidační [srov. např. usnesení rozšířeného*

senátu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008 - 133, publikované pod č. 2092/2010 Sb. NSS, www.nssoud.cz, nebo nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 3/02 ze dne 13. 8. 2002 (N 105/27 SbNU 177; 405/2002 Sb.), nebo sp. zn. Pl. ÚS 38/02 ze dne 9. 3. 2004 (N 36/32 SbNU 345; 299/2004 Sb.); oba dostupné na <http://nalus.usoud.cz>]. Při hodnocení zákonnosti uložené sankce správními soudy není dán soudu prostor pro změnu a nahrazení správního uvážení uvážením soudním, tedy ani prostor pro hodnocení prosté přiměřenosti uložené sankce. Přiměřenost by při posuzování zákonnosti uložené sankce měla význam jediné tehdy, pokud by se správní orgán dopustil některé výše popsané nezákonnosti, v jejímž důsledku by výše uložené sankce neobstála, a byla by takřikajíc nepřiměřená okolnostem projednávaného případu.“

Úkolem krajského soudu je tedy pouze posoudit, zda žalovaný při stanovení výše sankce nevybočil z mezí správního uvážení, zohlednil zákonem stanovená kritéria, jeho úvahy jsou logicky konzistentní a pokuta není likvidační.

Nelze přisvědčit námitce, že žalobce nezohlednil kritérium způsobu spáchání deliktu. Ačkoliv žalovaný (resp. předseda) toto kritérium explicitně nezmiňuje, je jeho zhodnocení z prvostupňového rozhodnutí patrné, zejména z jeho bodu 48. Žalovaný hodnotil to, že žalobce porušil jednu ze základních zásad zadávacího řízení, že umožnil otevírání obálek ve dvou termínech s časovým rozestupem dvou dní, čímž učinil proces otevírání obálek neprůhledným a narušil konkurenční prostředí mezi uchazeči. Žalovaný tedy vzal v úvahu konkrétní způsob jednání žalobce (umožnění otevírání obálek ve dvou termínech, a to se značným časovým rozestupem).

Stejně tak je nedůvodná námitka, že v jiných případech žalovaný hodnotil také další zákonem nevyjmenovaná kritéria, zatímco nyní nikoliv. Jak již bylo uvedeno výše, určení výše sankce spadá do správního uvážení. Součástí správního uvážení je také hodnocení všech specifík každého individuálního případu. Je přitom logické, že v některých případech jsou určité okolnosti pro stanovení sankce významné, v jiných případech nikoliv. Nelze poskytnout jednoznačný návod, jaké skutečnosti mají být vždy nad rámec zákonem stanovených kritérií hodnoceny, neboť potenciální škála takových skutečností je prakticky neomezená, přičemž jednotlivé skutečnosti mohou nabývat v různých případech různé intenzity a různého významu. Za vybočení z mezí správního uvážení proto nelze považovat skutečnost, že žalovaný do úvah o výši sankce nepromítl určitou skutkovou okolnost, ačkoliv v jiném případě ji v úvahu vzal.

Nelze přisvědčit ani námitce, že pokuta je nepřiměřeně vysoká a v rozporu s rozhodovací praxí žalovaného. Žalobcem uváděná rozhodnutí žalovaného nejsou obdobná a srovnatelná s projednávanou věcí. Ve většině z nich se jednalo o shodné případy výběru uchazeče elektronickým losovacím zařízením. Ačkoliv se zde také jednalo o porušení zásady transparentnosti, skutkové okolnosti byly zcela odlišné. Právě zohlednění všech konkrétních okolností každého jednotlivého případu je přitom jádrem úvah o stanovení výše sankce. Je proto logické, že se sankce v případě porušení stejného ustanovení zákona může v jednotlivých případech i výrazně lišit. Pokuta ve výši 30,9 % z horní hranice zákonné sazby přitom sama o sobě není rozhodně nepřiměřená. Z tvrzení žalobce nijak nevyplývá, že by se mohlo jednat o pokutu pro něj likvidační.

Zdejší soud v myšlenkovém postupu žalovaného a jeho předsedy ohledně stanovení sankce neshledal žádné logické rozpory, úvahy jsou racionální a ucelené, zohledňují všechna zákonná kritéria i relevantní skutkové okolnosti a nevybočují ze zákonných mezí. Odůvodnění výše sankce proto zdejší soud nepovažuje za nezákonné ani nepřezkoumatelné.

VI. Shrnutí a náklady řízení

Krajský soud na základě shora provedeného posouzení neshledal žalobu důvodnou, a proto ji ve smyslu § 78 odst. 7 s. ř. s. **zamítl**.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 7. června 2017

JUDr. Jaroslava Skoumalová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Kristýna Pejčochová